

hvor han finder, at selve Mytten er forholdsvis ringe, men det vil derimod være meget vanskeligt for ham, efter et reent Skjøn, umiddelbart at forhøje Bidragene for saadanne Egne, som han skjønnede vilde drage forøget Mytte deraf. Det middelbare Paalæg, som ligesom deri, at han fritager en enkelt Egn for Andeel i Bidraget, kan han aabenbart med langt større Lethed paatage sig og sætte igjennem end det umiddelbare Paalæg for en enkelt Egn af endog saa en stor Sum, som der her er Tale om. Jeg vil yderligere fremhæve, at naar det i sidste Møde blev omtalt som meget vanskeligt, at han maatte forhøre sig hos de forskjellige Amtsraad om Hensigtsmæssigheden og Billigheden ved at tage af, saa vil det, som jeg tidligere har bemærket, selvfølgelig kun angaae det Amtsraad, hvorfra der har været gjort Indstilling, og hvor altsaa Fritagelse for Andeel i Bidragene maatte anses billiget. Naar der her er Spørgsmaal om at lægge forhøjet Bidrag paa visse Egne, saa er det aabenbart, at ligeoverfor de Amtsraad, som de paagjældende Egne høre under, vil Ministeren være nødsaget til at afætte Erklæring, og det tør man forudsætte, at den saa godt som altid til det Yderste vil gaae i modstræbende Retning. Man har altsaa meent, at Vanskeligheden i meget høi Grad vil forøges for Ministeren ved at udføre dette Forslag, hvorimod den ved det af Udvalget vedtagne Forslag og tilbeels ved det af Forslagsstillerne stillede Forslag under Nr. 1 aabenbart kun træder frem i betydelig mindre Grad. — Udvalget har saaledes ikke troet at kunne tiltræde Forslaget under Nr. 3 a., medens Forslaget under Nr. 1 henstilles, og Forslaget under Nr. 6 anbefales.

N. Andersen: Det blev ved denne Sags 2den Behandling af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Vilje) og Kjøbenhavns Amts 3die Valgkreds (A. Hage) meget stærkt pointeret, at det fornemmelig af Hensyn til Statskassens Tarv var en Hovedsag for dem at faae denne Lov ud. Det er altid meget smukt saaledes at stille sig paa Statskassens Standpunkt og give sig til at varetage Statskassens Tarv — dette er ganske vist Folkere-

præsentanternes Pligt; men jeg opfatter dog Stillingen saaledes, at vi sidde her ikke blot for at varetage Statskassens Tarv, men ogsaa — og det maaskee fuldt saa meget — for at varetage Befolkningens Tarv ligeoverfor Statskassen. Og naar jeg stiller mig paa dette Standpunkt, saa kan jeg ikke nægte, at det forekommer mig, at denne Lov ikke kommer i nogen særlig beleiligt Tid. Det er ganske vist saaledes, at det i sin Tid blev bestemt ved Jernbaneloven, at disse Penge skulde betales til Statskassen af de Egne, som fortrinnsvis maatte antages at have Gavn af Jernbanerne, men ingen Tid blev bestemt, og naar jeg seer hen til, hvorledes Forholdene i det Hele ere, saa forekommer det mig, at Tiden ikke let kunde være uheldigere valgt, end den er. Der hviler endnu paa Befolkningen den forøgede Toldafgift, som i 1864 blev paalagt med 50 pCt. paa en Deel af Livets allerstørste Fornødenheder. Vi have endnu to Betalingsterminer tilbage af Indkomstskatten, der ifjor blev bevilget, og efter hvad der nu er skeet, er der al rimelig Udsigt for, at denne Indkomstskat nødvendigvis maa fornyes, ja maaskee endog forhøjes; det blev forleden af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Fenger) sagt meget bestemt, at det vilde være nødvendigt ikke blot at fornye Indkomstskatten, men endog at forhøje den. Jeg kan heller ikke undlade ved denne Leilighed at bringe i Erindring en anden Sag, som ogsaa har været forhandlet her i Rigsdagen iaar, nemlig Lovforslaget om Erstatning for Vgtskorsler, ydede i sidste Krig. Det træffer sig saa uheldigt, at det netop er de samme Egnes Behoere, som det foreliggende Lovforslag vil komme til at gaae ud over, der skulde have nydt Godt af denne Lov, som blev forhandlet og vedtagen i dette Thing, men som man fandt det rigtigt at forkaste i det andet Thing. Naar jeg nu sammenholder Alt dette, forekommer det mig ikke aldeles usorandigt, om der i visse Egne af Landet vil opstaae nogen Misnøie med den Maade, hvorpaa man i det Hele er gaaet frem. Jeg seer imidlertid godt, at, saaledes som Stemningen er, vil der neppe være nogen Mulighed for nu at undgaae denne Lov eller at faae Sagen udsat, og jeg bøier mig derfor for Nødvendigheden — jeg vil ikke sige, som